

Blažena Hlasová

Pod
kouškovou
sítkou

Pod rouškou šikany

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Blažena Hlasová
Pod rouškou šikany – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Blažena Hlasová

Pod
kouškov
šikany

● ■ pointa

2024

**„Ten, kdo má potřebu činit druhému zlo,
není dobrý člověk.“**

B. H.

*Věnováno všem zdravotním sestřám,
které se i přes nástrahy profesního života nevzdávají.*

ÚVOD

Jsme ženy, matky, partnerky, dcery, ... ale jsme také sestry.

Bylo nám sotva patnáct let a stály jsme před rozhodnutím, jaké bude naše budoucí povolání.

Toužily jsme být policistkami, učitelkami, kadeřnicemi... naše mladé hlavičky nápady jen hýřily.

Nakonec nosíme na zádech – ale především v srdcích – červený kříž. Ten nás učí zodpovědnosti, odvaze, pokoře, úctě, respektu a mnoha dalším důležitým faktorům, které si neseme do celého našeho nejen profesního života.

Naše povolání je celoživotní zasvěcení něčemu, co pochopí jen ten, kdo nám jako člověku chce být blízko. Někdo, kdo nám rozumí, kdo nás podporuje, chrání nás a věří nám.

Na druhou stranu si však spolu s tím vším neseme i něco dalšího. Potkáváme šrámy na duši, bolest v srdci, psychickou bolest, bojujeme se ztrátou sebedůvěry.

Často mlčíme, necháváme si líbit věci, které jsou za hranou... a proč?

Protože jsme zdravotní sestry.

Pomáháme lidem s uzdravením, jsme součástí jejich životů. Sebe tak často stavíme do role, kdy je náš osobní život na posledním místě.

Najednou tu stojí víc takových žen.

Pojítkem mezi nimi není jen podobný životní osud, ale i stejná profese a ztráta víry v sebe jako člověka a především jako sestru.

Psychické vyčerpání jim brání rozdávat léčebný úsměv, jejich odvaha je na bodu mrazu, místo zodpovědnosti dělají chyby.

Všechny tu teď stojí a pokládají si úplně stejné otázky.

Proč já? Proč se mi to děje? Co jsem komu udělala? Co mám dělat?

Knih *Pod rouškou šikany* je jakýsi soubor zpovědí sester, které si prošly nebo procházejí šikanou na pracovišti.

Na místě, kde tráví nejvíce času. Na místě, kde se léčí a uzdravuje. Na místě, kde kopou za stejný tým. Najednou to všechno má trochu jiný význam.

Za zavřenými dveřmi se kromě léčebných procesů odehrává ještě další příběh.

Kolegyně mi poroučí, nesnáší mě, nechává mě dělat ty nejhorší práce, s druhou kolegyní mě pomlouvají, sprostě mi nadává, vyhazuje mi jídlo z ledničky, nechává svou práci na mně... a daleko horší věci.

Někdy je těžké odlišit nevhodné chování od šikany.

Co je vlastně jen něco nevhodné, a co už zavání šikanou? Kde je ta pomyslná hranice a kdo ji vlastně určuje?

Knih *obsahuje příběhy žen, jež se ocitly v situacích, které jim byly nepříjemné; u některých z nich chování kolegyně zapříčinilo vznik vážných zdravotních potíží, s nimiž se jen horko těžko vyrovnávají.*

Prošly si nejen složitým dětstvím, ale ani v profesním životě na ně nečekalo zrovna příjemné přivítání...

PŘÍBĚH AUTORKY

Než se začnu babrat v životech jiných sester, dáme si začátek mé cesty. Příběh o tom, jak jsem se ocitla v bílém a v tomto neustále vzrušujícím světě...

Byla středa a já se jako obvykle po vyučování vydala na zdravotník. Ano, tušíš správně, zdravotnický kroužek.

Otevřeš dveře učebny a tam sedí pár nadšených malých holek. Čekala nás okresní soutěž v první pomoci. No, to bylo něco, řeknu ti.

Taková soutěž byla vždy velká společenská událost. Sešlost účastnic a zároveň čumilů okolo. Ale mělo to pro nás i jisté výhody. Nejenže jsme se ulejšovaly ze školy, ale měly jsme možnost potkat i jiné holky z okolních měst a vesnic. Byly jsme nadšené, ale zároveň trochu nervózní. Uměly jsme toho myslím dost, ale málo pro budoucnost.

V té době jsme ovšem houbelec tušily – a nejspíš nám to bylo i jedno, protože jsme se i tak cítily důležitě.

Byly jsme soutěživé a toužily po medaili na krku. Jiné cíle nás moc nezajímaly. Byl to však jen kroužek, prostor, jak nás zabavit. Učily jsme se správně nalepit náplast nebo připevnit dlahu ke zlomené noze.

Když si to zpětně všechno vybavím, zdá se mi úsměvné, kam až mě tohle všechno zavedlo. V dnešní době bych z toho, co jsme se tehdy učily, nevyužila nic, jsem na úplně jiné zdravotnické úrovni.

Nicméně to bezpochyby byly mé první kroky k tomu, stát se zdravotní sestrou.

Další důležitý mezník v mém životě byla devátá třída, kdy jsme si měli začít vybírat povolání, které nás jednou bude živit – a prý aby nás to i trochu bavilo.

Bylo září roku 1997 a ta pravá sranda teprve začínala. Před sebou jsme drželi nějaké knížky o tom, jak si správně vybrat povolání. Bylo nám – kolik? Asi čtrnáct patnáct, byli jsme děti a měli jsme rozhodnout o svém životě na mnoho let dopředu, ideálně až do důchodu. Byl to těžký úkol.

Dotáhla jsem domů prospekty a radila se s maminkou, kam půjdu. Nejdřív jsem básnila o tom, jak chci být učitelka dějepisu. Bavilo mě toho samozřejmě víc. Mezi mé další oblíbené činnosti patřilo stříhání panenek dohola. Ty, kterým nějaké vlasy zbyly, měly pastelkami či fixami špičkově provedené barevné melíry. Proto mi hlavou probleskl nápad, že se stanu kadeřnicí. To se mamince moc nezamlouvalo – přece nepůjdu s vyznamenáním na učňák! Tak nic.

Nakonec jsem byla rozhodnutá pro pajdu. Prostě tu pedagogickou střední, však víš. V Karlových Varech. Ale to jsem si pak taky rozmyslela a nakonec se rozhodla pro zdrávku.

Bylo jaro a já jsem poslala přihlášky na dvě střední zdravotnické školy.

Za pár dnů mi přišla odpověď. Měla jsem to o poznání lehčí než moji spolužáci. Díky prospěchu mě vzali bez přijímacích zkoušek – a můj život s červeným křížem na zádech a v hlavě mohl začít.

Září 1998 v Domažlicích rozhodlo o tom, že ze mě vyroste holka v bílém mundúru píchající injekce do zadku zlobivým pacientům.

Představovala jsem si super život sestřičky, která toho nemusí moc umět a bude dělat maximálně to, co jsem viděla jako dítě u doktorky. Ovšem brzy jsem byla vyvedena z omylu.

Po maturitě jsem se vydala rovnou do fakultní nemocnice v Plzni. Moje první zaměstnání tak na sebe nenechalo dlouho čekat. Musím říct, že to byl jeden z nejdůležitějších mezníků v mém životě. Naučila jsem se spoustu věcí. Vyrostla jsem po všech stránkách, jak po osobnostní, tak profesní. Byly to krásné roky, na které ráda vzpomínám. Parta skvělých sester a lékařů mi do života dala veškeré základy, ze kterých čerpám až do dnešního dne. Za sebe mohu říct, že jsem měla prakticky celý život štěstí na kolegy a kolegyně. Od všech jsem se mohla něco naučit, což bylo pro můj další profesní život to nejdůležitější.

Roky plynuly, a jak se říká, všechno je jednou poprvé.

Už nějakou dobu žiju v Praze. Práce je tu habaděj. V našem oboru je doslova souboj o sestry.

Před časem jsem začala pracovat v jedné z nemocnic, přestože jsem se do špitálu už nikdy vrátit nechtěla.

Nastoupila jsem jako sestřička do ambulance. Všechno bylo fajn, až do chvíle, kdy jsem začala být trnem v oku naší vrchní sestře, přestože adaptačním procesem jsem prošla bez jakýchkoliv připomínek a stížností a ona si mě na oddělení nechala. Pracovala jsem dál, jak mě ostatní sestry naučily a zaučily.

Když byl čas, dělala jsem si věci do školy. Bylo léto a provoz byl značně omezený, takže to nebyl problém – alespoň tak mi to tvrdila jak sama vrchní, tak její nadřízená.

Od začátku všichni věděli, že studuju dvě školy naráz. Nedostala jsem ani žádné konkrétní úkoly, kterým bych jinak samozřejmě dala přednost. Využívala jsem čas na maximum. Nikdo si na mě nemohl stěžovat, k pacientům jsem byla slušná, lékaři si mě také oblíbili a já je.

Bylo září, na oddělení jsem byla pět měsíců, a najednou se atmosféra začala měnit. Nutno podotknout, že před začátkem léta vznikl konflikt mezi recepčními, ve kterém vrchní měla prsty. Situace

se vyhrotila natolik, že jedna z recepčních byla u nemocničního právníka. Svou stížnost potom stáhla, protože nechtěla mít problémy a potřebovala práci. Tato situace oddělením zamávala natolik, že se přestaly slavit narozeniny, byla znát hustá atmosféra. A potom se vrchní zaměřila na mě.

Nejdříve to začalo občasnými narážkami. Pokaždé se na mě tvářila, jako kdybych jí něco udělala.

Nepřidala tomu ani situace, kdy se v nemocnici začaly dít organizační změny. Vedení začalo vytvářet nějaká nová pravidla, měnit zaběhlé fungování oddělení apod. Na naše oddělení přišla nová nadřízená, kterou vrchní sestra bohužel od samého začátku neměla ráda. Já jsem ji však znala z předchozího zaměstnání. Věděla jsem, že nám do vedení nastoupila sestra, která je poctivá, práci odvádí na dvě stě procent, po všech chce, aby se dodržovala pravidla a hlavně aby všechno klapalo.

Začala ve spolupráci s vedením nemocnice zavádět novinky a naše vrchní pořád chodila, mávala rukama, nadávala a všem si stěžovala, co po ní to vedení a „ta nová“ všechno chtějí.

Abych pravdu řekla, vrchní na mě od samého začátku působila jako člověk, který toho nechce moc umět a znát a pořád ve všem vidí jen problémy.

Když jsem se na něco zeptala, poslala mě za jinými sestřičkami, že ty to vědí. Nutno podotknout, že vrchní byla kromě mě jediná sestra na oddělení bez titulu. Holky neměly žádné manažerské ambice, takže věděla, že na téhle frontě může být v klidu. Jsem přesvědčená, že tohle byl jeden z důvodů, proč jsem jí po půl roce najednou začala vadit – až bych ukončila studia, byla by ona opět jediná, kdo nemá titul. Svou funkci měla jen díky tomu, že v nemocnici pracovala už spoustu let. Měla tak příčinu, proč se mě bát. Začala se mi vyhýbat a zdravila mě s takovým odporem, že by to poznal i slepý.

Jednoho dne přišla ze schůze opět s tím svým šíleným výrazem, našťvaná se zavřela s kolegyněmi na recepci a začala jim vyprávět, co se na schůzi odehrálo.

Já jsem přišla o chvíli později. Otevřela jsem dveře – a najednou bylo ticho. Zeptala jsem se: „A já to slyšet nemůžu?“ Měla jsem za to, že se to týká provozu, měla bych tedy také vědět, co se chystá. A ona na mě přede všemi kolegyněmi spustila, že ne, že přede mnou už nic vykládat nebude, protože chodím na vedení bonzovat.

Zůstala jsem stát jako opařená. Přestože jsem Střelec a mám sem tam výbuchy, když se děje nespravedlnost nebo někdo někomu ubližuje apod., nedokázala jsem v ten moment říct ani slovo.

Kolegyně se naopak tvářily překvapeně, něco pronesla jedna z recepčních. Zabouchla jsem dveře a odešla na oběd. Lidé, kteří seděli v čekárně, se na mě zvědavě dívali, protože i oni museli slyšet, co mi řekla.

Další dny se zavírala s lékařkami v ordinaci a já i přes dveře slyšela, jak mě drbe a jak si stěžuje. Vedle totiž byla kuchyňka, kam jsem chodila vařit čaj lékařům, se kterými jsem sloužila. Než se voda uvařila, měla jsem možnost slyšet ty její drby. Ona o tom nejspíš ani netušila.

Od té doby mě pomalu přestávali zdravit lékaři, se kterými vrchní sloužila, když zastupovala. Bohužel mě neznali a já se nemohla nijak bránit. Všichni na mě koukali skrz prsty.

Přišel prosinec a řešily se Vánoce a svátky. Jednoho dne už jsem vybuchla a řekla jsem, že už toho mám fakt dost, těch jejich pomluv a drbů a paranoie. Vyplnila jsem si dovolenku na půlku prosince a šla za ní, aby mi ji podepsala.

Stála na recepci se všemi kolegyněmi a já jsem jí přede všemi dala tu dovolenku podepsat. Řekla jsem jí, ať mi to podepíše, a ona

se mě zeptala, jestli vím o tom, že mi ji podepsat nemusí. Tak jsem opáčila, že vím, ale pokud nepodepíše, půjdu dál na vedení. Nakonec přes viditelnou nechuť podepsala. Všechny kolegyně jen koukaly.

Celou dobu jen mlčely, nikdo se mě nezastal. Nikdo nechtěl mít problémy. Všichni si postěžují, ale pak si všechno nechají líbit. Nikdo neodporuje. Pro svůj klid se vším, co vrchní řekne, souhlasí.

Během těch pár dnů, co jsem měla volno, jsem napsala žádost o přeřazení. Při představě, že se tam v lednu zase vrátím, se mi dělalo zle. Na konci prosince jsem zamířila za vrchní, aby mi podepsala převzetí žádosti, a ona na mě spustila, že nic nepodepíše, že to není pravda, co tam píšu. Neopomněla mi sdělit, že jsem nevděčná a ona že se nikdy nesetkala s nikým, jako jsem já. Ano, možná se skutečně nesetkala s někým, kdo si nenechá všechno líbit. Nezapomněla se rovněž zmínit, jak jsem si v pracovní době psala věci do školy, a začala se strefovat do nějakých nesmyslů.

Školy jsem studovala obě se zdravotnickým zaměřením, zvyšování kvalifikace by měla být pro sestry samozřejmost, celoživotní vzdělávání máme dokonce dané zákonem, takže nikdo neměl právo nic namítat. Ona z pozice vedoucí mi měla dávat úkoly a práci. Když pro mě nic neměla, já jsem místo koukání do blba psala semestrální práce.

Nechtěla jsem se s ní už dál o ničem bavit. Zvyšovala na mě hlas a její tep jsem cítila snad až na svém těle...

Otevřely se dveře vedlejší ordinace a v nich stála doktorka. Ta koukala, co se děje. Ale byla jedna z těch, se kterou vrchní sestra horlivě diskutovala a nezapomněla se jí svěřit.

V životě se mi nic takového nestalo. O všem jsem informovala nadřízenou a začala jsem situaci řešit, protože chování vrchní